

Soukromí

Myslím, že kdyby se dělaly nějaké statistiky o nejpoužívanějších slovech na světě, slovo soukromí by se umístilo přímo do top 10. Bavíme se o ochraně soukromí, o ochraně našeho osobního života, osobních údajů a o mnoha dalších věcech. A víte proč? Myslím, že všichni známe přísloví. *Věci si začneme vážit, až ji ztratíme.* A myslím, že v tomto případě to platí na 120%. Však uvažujte se mnou. Domnívám se, že každý člověk má od narození jistý reflex tvrdě si své soukromí chránit. Příkladem nám může být řada slavných osobností, která svá soukromí ztratila a později už nenalezla, Místo něj našla ve své zahradě paparazziho zavěšeného na stromě, který se houpal na větvi jen proto, aby pořídil její nejlepší snímek. Myslím, že nikdo z nás by nebyl nadšen, kdyby se druhý den viděl na titulce nějakého silně „prestižního“ magazínu s odpadkovým košem v ruce a s titulkem nad hlavou, který by hlásal. „*ONA JE TAKÉ JEN ČLOVĚK!*“ Ano, samozřejmě, ona je také jen člověk, a proto by měla mít právo na klidné vynesení odpadků. Nedivme se tedy, že ten hbitý fotograf skončí přinejmenším s lehkým otřesem mozku (způsobeným odpadkovým košem), jak už jsem řekla, je to reflex. Ale nemusíme si dávat za příklad jen slavné. Ti si na ochranu svého soukromí mohou pořídit speciálně vycvičenou skupinu svalnatých mladíků, na vynášení odpadků služebnou a jsou celkem za vodou. Ale co my? My, ostatní, nás zbývající 6 miliard? Měli jste někdy chuť po někom hodit koš s odpadky? Že ne? Opravdu? Nikdy jste nezažili případ staříčké sousedky vysedávající hodiny u okna, jenom proto, aby Vás zhodnotila na „besedě“ konající se u sousedů? Aby zhodnotili vaše nové šaty, za které mohly být aspoň tři nové slepice nebo to, že jste se právě vrátila z hříšně drahé dovolené a teď budete měsíc o vodě a chlebu? Nikdy jste nezažili špitající si kolegyně v práci, z jejichž hovoru jste zaslechla pouze své jméno a několik zaručeně pravdivých zpráv? A teď mi popravdě řeknete, co je jim po tom, co provádíte ve svém soukromém životě. Vy si klidně můžete pořídit místo pěti slepic klokan a je to jenom vaše věc. A věřte mi, pořídte si klokana a i ta staříčká sousedka, pro niž byla cesta s odpadky vždy silným kafem pro její bolavá záda, k Vám poleze přes plot. Jenom proto, aby si ověřila, že Vám po zahradě skutečně skáče klokan a taky jenom proto, že je prostě zvědavá. Tak ji ušetřete a hod kýblem si nechte na příště. Protože zvědavý jsme každý, no přiznejme si, kdyby u sousedů žil klokan, Vy byste ho nechtěla vidět? Vždyť v době, kdy mají největší sledovanost reality-show typu Brig Brother a Vyvolení, se už v podstatě není čemu divit. Lidé žijí pozorováním cizího soukromí. Už jim nestačí hrané emoce z argentinských telenovel. Oni potřebují vidět a slyšet pravý smích a pláč a teprve potom je to pro ně „zábava“. A to mi přijde šílené, nezlobte se, ale mně je opravdu ukradené, zda Monika, kterou znám jen z televizní obrazovky, začala chodit s Rosťou nebo zda už si konečně převlékla ponožky. Myslím, že bychom se měli zklidnit. Některé věci začínají jít opravdu do extrémů a místo „nevinného“ lezení přes plot a pozorování z okna, pomalu instalujeme k sousedům štěnice. Víím, že se lidé nezmění, pořád se vyvíjí, „jdou s dobou“ a potřebují stále víc a víc druhů zábavy. Ale nejsem si úplně jistá, zda je opravdu zábavné, žít cizím životem, zapnout si televizi a vidět tam hystericky křičící dívku a vědět, že ji spolu s Vámi sleduje polovina České republiky. Děším se toho, co si vymyslíme, až nás i toto přestane bavit. Co budeme dělat pak? Radši udržím svoji fantazii na uzdě a nechám se překvapit. A teď už opravdu končím, nezlobte se, ale půjdu vynést odpadky. ;)